

Mlado Jutro

Št. 22

V Ljubljani, dne 28. maja

1939

H. Berko — O. Hudales:

NA FARMI

1. Delavnik

Prvi žarki vzhajajočega sonca so našli molčečo gručo ljudi, ki so se umivali v bližini velikega vodnjaka. Tudi v trdnem lesenem poslopju je že zavladovalo življenje. Zamorski kuharji so v kuhinji ropotaje opravljali svoje delo in se že pričeli prepirati z zamorčki, ki so nosili kovbojem zajtrk v bližnjo uto. Tam je stala dolga miza. Pri njej so kovboji zaj-

»Ti ostaneš tu. Danes rabim spretnega dečka!«

Deset minut pozneje so kovboji v grmečem galopu odjezdili skozi vhod. Wills se je javil pri nadzorniku.

»Vzemi dober laso,« mu je rekel ta, spraviti morava one štiri plemenske bika iz hleva. Za te razvajene Angleže je sedaj že dovolj toplo, da gredo lahko na

trkovali. Prinesli so jim velikanske množine kave, koruznega kruha, pečenih jajc in slanine. Vse so pospravili v neverjetno kratkem času.

In že se je razlegel bosov (nadzornikov) glas:

»Vsi k mladim živalim! Danes morajo biti raznamovane, nato jih lahko takoj naženete ven.«

Ozri se je v krogu in oči so mu obstale na Willsu.

prosto. Toda čakaj name, sicer od tebe ne bo mnogo ostalo. Vsak izmed teh dečkov tehta nekaj čez tri tisoč funtov. Navajeni so, da kar kratko opravijo z radovedneži, ki jim pridejo v bližino. Na vsak način morava koral (ograjen prostor za živino) prej utrditi, kajti te ljube živalce imajo navado poizkušati, če ni plot močnejši ko njihova čela. Če nama uidejo, je osem tisoč dolarjev pri vragu in potem se lahko izseliš v Kanado, kajti

tako daleč ne seže puška našega starega.«

Wills je torej za spremembo jahaje sedel na visokem plotu. S težkimi udarci je pribijal deske, ki naj bi preprečile prost razgled dragocenim plemenskim bikom, ki so jih pripeljali iz Anglije. Če ti biki zagledajo kako drugo žival, besne proti plotu, da se ta ne more dolgo upirati naskoku štirih bikovskih glav. Zato mora biti koral, namenjen za bivanje bikov, skrbno zgrajen in tako opazen, da živali ne vidijo na prosto.

Vedno višje pleza sonce. Vedno bolj vroče žgo žarki na Willsa, ki pridno žaga in pribija. V vedno krajših presledkih prihaja bos gledat, če je plot že gotov. Sam pa leži na senčni verandi v udobni viseči mrežnici. Od časa do časa vstaja, da godrnja povpraša Willsa, če morda misli graditi nebotačnik, ker rabi toliko časa.

Po preteku treh ur je delo slednjič končano. Mogočen kvadrat je ograjen z visokimi plohi, ki ne dovoljujejo pogleda na prosto. V curkih teče kovboju znoj po telesu. Hrbet ima trd in boleč.

Z vzdihom si prižge Wills pipo tobaka, toda bos že nevoljno zavpije:

»Delaj dalje, dečko! Ali se naj biki v hlevu zaduše?«

Wills požre pikro opazko. Če se vso zimo niso zadušili, bodo še tako dolgo vzdržali, da naredi nekaj dimov. Toda poslušno utrne pipo in sledi bosu v hlev.

Tam stoje v posebnem predelu štirje mogočni biki. Uklenjeni so in če so na farmi biki uklenjeni, je to znak velike nevarnosti. Toda noben mož ne more z lasom vreči takega bika, kajti te živali uporabljajo tako močan protisunek, da prevržejo še najbolje izvežbanega konja in ga lahko nabodejo na roge.

Bos odpre z dolgim drogom verigo in odskoči. Na videz okorni bik se z bliskovito naglico okrene in navali na moža. Toda v tem trenutku mu zažvižga Willsov laso na roge.

Temnordeč od jeze zarjuje bos na Willsa:

»Pusti to prekleto bedarijo! Ali misliš, da boš bika spravil z lasom samo za korak naprej?«

Divje maha z drogom, se končno pomiri in reče:

»Vrgla bova drugega za drugim. Za to rabiva Doka, angleškega buldoga. Pojdi ponj. Leži pri starem in spi. Toda pazi, pes je prekleto divji na tujce...«

Wills zapusti hlev in gre v gospodarjevo hišo. Pozna psa. Mogočen buldog je in naučen, da popade za nos najbolj razposajenega bika z zanesljivim ugrizom in ga ne izpusti več. V tem položaju ne more bik psu ničesar narediti in ga ni težko spraviti v zaželeno smer. Kovboj potegne za pasji jermen, pes se okrene in mora slediti. Če začne bik divjati, zasuje buldog glavo in vrže orjaškega nasprotnika.

Čeprav je Wills že dolgo služil na farmi, še ni stopil v gospodarjevo hišo. Kovboji niso v farminem najsvetejšem ničesar izgubili. Z občudovanjem pogleda razkošno pohištvo, ki je bilo natančen posnetek pohištva v stanovanju na Peti Aveniji (najlepši ulici v New Yorku). Še nikdar ni stopil na take preproge, nikdar še ni sedel v tako mogočnih usnatih stoli. Pograbilo ga je nekaj kakor strah pred človekom, ki stanuje v teh prostorih.

Zamorec, ki je nosil srebrn podstavek z whiskyjem (angleškim žganjem) in sodavico, vstopi v sobo. Wills ga vpraša po Doku.

Črni deček pokaže biesčeče zobe.

»Pes leži pred blagajno pri gospodu v sobi. Pazi, ugrizne vsakega, ki vstopi. Ne izpusti te več, če te enkrat zagrabi.«

Wills si potegne škornje navzgor, se trdneje opasa in potrka na označene durí. Ker nihče ne odgovori, jih tiho nekoliko odpre, pogleda v sobo in vstopi.

V tem trenutku ga naskoči težko telo. Na uho mu udari globoko renčanje in ostri zobje se mu zasade v srajco. Vsled silnega naskoka se opoteče in pade na tla. Iz globine sobe zadoni glas:

»Dok, semkaj!«

Renčec in obotavlja je ga buldog izpusti. Wills zagleda farmerja. Leži na postelji in se smeje:

»Hotel sem samo videti, kako pes opravi s človekom,« reče nato. »Mislim, da bi te okrog vratu naredil nekoliko ožjega... Zadovoljen sem z mrcino. Lahko ga vzameš na jermenu s seboj. Saj bo šel.«

Molče natakne Wills pomirjenemu buldogu jermen in ga odpelje. Da je imel srajco raztrgano, da je imel na rami globok ugriz, tega ni smel omeniti. Farmer bi se razjezil, če bi kdo rekel le besedico proti psu, ki je čuval najsvetejše — blagajno. Wills pride s sopihajočim psom v hlev. Bos ga motri in se zasmeje.

»Te je Dok prestregel, kaj? Je vražje močan pes, kaj ne?« (Dalje prihodnjik)

Manica:

K birmi ni hotel

Največji in najveselejši praznik sledernemu otroku je menda birmanski dan, ki se ga potem marsikdo še v poz-

nejšem življenju često in z radostjo spominja. Mi vsi, ki smo že bili pri birmi, to dobro vemo, kaj!?

Zato se boste nemalo začudili in neverjetno zmajali z glavicami, če vam povem, da je Zoretov Nejče iz Zabrega, ko je izvedel od matere, da bo šel tisto leto k birmi, strahovito nakremžil svoj okrogli obraz, po licih sta mu pa zdrseli dve, kot lešnik debeli solzi.

No, kaj takega! In vendar je bilo res.

Sicer se je, kakor vsak otrok, tudi Nejče veselil birme, o pa kako veselil! Pa kaj, ko se je pa poslednje dni tako čudno zaobrnilo. Le čujte!

Nejče, vaški otrok, ni še nikoli videl mesta, o katerem je čul praviti toliko lepega. Že zato je tako hrepenče pričakoval dan birme, da bi se s svojim ljubim botrčkom popeljal v mesto in si tam ogledal vse tiste znamenitosti, o katerih je tolikrat sanjala njegova duša.

Iz teh nebes pa ga je neke nedelje zjutraj nenadoma vrgla mati, ko je prišla iz cerkve.

»Čuješ, Nejče,« ga je ljubeznivo pobožala po laseh, »župnik nam je oznanil, da bo letos birma v naši domači župniji.

Premisli, niti v mesto se ti ne bo treba voziti!«

»Joj, mati!« je zatulil Nejče, »ne grem pa ne grem! Jaz hočem k birmi v mesto, da bom kaj lepega videl. In v mestu mi bo boter kupil poln robec piškotov, slikanic, orglice in ne vem kaj še vse. Tu pa ne bom nič dobil, ker nič ni. Ne, ne, v našo cerkev ne grem k birmi, pa ne grem!«

»Kdo neki te bo vprašal, trapček mami,« se je nasmehnila mati. »Bodi pаметen! Mesto boš lahko še dostikrat videl. Kar se tiče piškotov, jih boš dobil tudi tu. Boš videl, koliko bo stojnic okrog cerkve.«

Ali Nejče se ni dal potolažiti. Mesto je le mesto, kajpak.

Odslej je fantiček postal tih in zamišljen. Ko ga je potem čez nekaj dni srečal na cesti njegov boter, mu je dečko odkritosrčno potožil svojo bol.

Botrček pa se je zarežal, da so se mu zabliskali beli in močni zobje:

»Haha, Nejče, le brez skrbi! Bodi vesel in glavo pokoncu! Vse bova uredila tako, da bo dobro in prav.«

»Kako neki?« si je mislil Nejče in čakal.

Dan birme je napočil. Nejče je bil že

pripravljen in od glave do nog ves nov, ko je vstopil boter. Oj ta boter! Sicer

je bil dobre volje in ves nasmejan kakor vedno, toda prišel je peš in peš sta se potem odpravila z ostalimi birmanci v cerkev. Res so bile pred cerkvijo postavljene stojnice z vsakovrstnim pisanim blagom, ali Nejče se je v svojem nerazpoloženju bolj malo zanimal zanje, boter pa celo nič.

Šele v cerkvi se je fantiček nekako zamotil in postal pozoren. Videl je prvič svojega škofa — kaj pa mislite, to ni kar tako — gledal je tuje duhovnike, opazoval birmanski obred, poslušal bučeče orgle in ubrano petje in vse to je svečano vplivalo nanj. Kar nekam hitro je bil cerkveni obred končan, Nejče pa — birman.

»Zdajle mi bo pa botrček kaj kupil,« si je mislil na skrivaj, ko sta se pririla iz gneče na prosto. Toda zdelo se je, da je boter slep in gluha za vse šotore. Prijel je dečka za roko in hitel z njim tja za cerkev.

Oho — kaj pa je to? Tam je čakal botrčkov hlapec s prelepim kolesljem in iskrim konjičem, ki je v svoji nestrpnosti z močnim kopitom izkopal že precejšnjo kotanjo v tla.

Preden se je Nejče dobro zavedel, ga je že boter dvignil, posadil v voz in še sam sedel poleg njega. Hlapec je mlask-

nil z jezikom, konj je potegnil in — frrr — šlo je mimo vaških hiš kakor strela,

»Botrček, kam pa?« je šele zdaj izdaval Nejče.

Boter je spet na široko pokazal bele zobe:

»I kam — v mesto. Saj si vendar želel v mesto, ne?«

Nejčetu je zastala beseda in sapa. Najrajši bi bil padel blagemu botru okrog vratu in ga toplo poljubil.

Kmalu sta bila v mestu. Joj, kaj je Nejče vse videl. Tega si ni niti v sanjah nikoli predstavljal.

Dobri boterr mu je na hitrico razkazal nekaj glavnih zanimivosti, potem mu je pa nakupil sladkih piškotov, zvezkov, pisanic in orglice. No seveda, orglice, te pa morajo biti.

Domov grede je dobrotni boter spet bušil v svoj dobrodušni nasmeš in Nejčeta, ki je plaval v devetih nebesih, potrepil po rami:

»No, vidiš! Saj sem ti rekel, da bova že tako uredila, da bo vse dobro in prav!«

Vladimir Kapus:

Mija in lunica

Striček! poglej, no poglej: kako me lunica gleda.

Kako ima debel, okrogel obraz in ličeca njena so blede.

Kdo neki je v lunici skrit?

To vedela Mija bi rada.

Je mislila, da je bil sveti Miklavž, a manjkala bela je brada.

Golar Manko:

Butalci in njihov zvon

So se hudo sprli Butalci in Zabitovčani. To je bilo tisto leto, ko je imela Štefucova muca sedem mladih in še enega zraven, če ne bi hotela nesreča, da je poginilo osmo mače.

Pravijo, da so si bile Butale in Zabitovci v laseh radi češpelj, ki jih je bilo v Butalah tisto jesen sila dosti, pri sosedovih pa nič in so jih zato hodili ti v Butale krast.

Kakor je danes, tako je bilo tudi že takrat v navadi, da so si pričeli zato eni kakor drugi brusiti pipce, v grmovju pa so posekali vse gorjače in rekli so, da bo morala teči kri, ker sicer niti eni, niti drugi ne bi mogli pozabiti butalskih češpelj. Tako so dejali!

So tudi slišali v Butalah, da imajo drugod navado, da poberejo sovražniki sovražnikom zvonove, zakaj, to niso vedeli.

Pa so se ustrašili tudi v Butalah za svoj zvon, pa čeprav je pel le kot počen lonec, in so mislili, da brez zvona nikakor ne gre, sicer jim pobije že prva toča vsa njihova polja.

»Kam ga skriti,« so pomišljali župan, mežnar in policaj, da ne omenimo še ostalih butalskih modrijanov. Ta misel jim ni dala miru, vedno se je vrtela v njihovih glavah, da so nazadnje še pozabili, čemu morajo vendar skriti svoj zvon.

So imeli v Butalah tudi mlako, tako so ji dejali vsaj Zabitovčani, doma pa so rekli tej zadevi morje. Poleti so se tod kopale žabe in butalski paglavci, pozimi pa so se drsali po njej, pa ne žabe, o ne, pač pa le butalski fantalini.

»I, kam drugam, kar v naše morje, bomo potopili zvon,« so dejali končno oča Štefuc, tako so se pisali namreč gospod župan, in pogledali v začudene vaščane, ki jim nikakor ni šlo v glavo, da imajo tako nasukanega župana.

Kakor so sklenili, tako so tudi napravili. V vasi so poiskali največji čeber, vanj položili zvon in že so oča župan odveslali na široko morje; kar z metlinim drogom so si pomagali in šlo je. Sicer so se res dvakrat ali trikrat skoraj prevrnili s to barko sredi butalskega morja, in Butalčani so kar prebledeli od strahu, ko so videli, kako sumljivo se pozibavajo njihov župan v mace nerodni barki. Pa je le šlo po sreči.

Ko so se prigurali do srede mlake, to se pravi, morja, so z božjo pomočjo

porinili zvon v vodo in kmalu se je potopila ta zadeva v neznane globine, saj so še oča Štefuc komaj segli z metlinim drogom do dna.

»Aha«, jim je planilo še v glavo, »skoraj bi pozabili!« Iz žepa so potegnili pipec in tam, kjer je štrbuknil zvon v vodo so zarezali v čeber globoko zarezo, ker se je bilo po pravici bati, da bi kratkomalo pozabili, kam so skrili to reč.

Nazaj je šlo s čebrrom nekoliko laže, toda, ali ne pravi že pregovor, da nesreča nikoli ne počiva? In tako je bilo tudi tokrat. Samo enkrat bi še moral poriniti Štefuc z drogom ob dno, pa bi bil na suhem. Toda zgodilo se je, da so prav takrat štrbunknili v vodo, in če bi jim segala voda na tem mestu vsaj do pasu, bi si morali Butalčani gotovo izbrati novega župana.

Globoko so si oddahnili vaščani, ko so potegnili iz mlake vsega premočnega in prepadenega Štefuca, kajti težko bi bilo dobiti njemu enakega; še globlje pa so si oddahnili, ko se ni bilo več treba bati, da bi jim Zabitovčani sunili njihov največji ponos, butalski zvon.

»No, sedaj pa naj kar pridejo,« so si dejali smeli in junaški Butalci. Toda sovražnika ni bilo od nikoder in so si junaki zaman nabrusili pipec in posekali skoraj vso grmovje.

Vso jesen in še polovico zime so zaman prežali Butalci za domačim plotom na nepridiprave, toda naj so še tako bulili proti Zabitovcem, teh ni hotelo biti od nikoder, res, da ne.

Zima je odšla. Led se je stalil in tudi pomlad je že primahala v deželo in paglavci in žabe so zopet čofotali po butalskem morju.

»Sedaj bi bil že čas, da obesimo zopet naš zvon,« so menili oča župan, saj so bile češplje že pozabljene tu in tam v Zabitovcih. Zopet so sedli v čeber, odveslali v sredino vode, poiskali na čolnu zarezo in stikali za zvonom. Toda naj si je bilo tako ali tako, zvona ni bilo več, pa čeprav so čofotali z metlo po vodi že 3 dni in še četrtega pol.

Pa jim šine v glavo: »Zabitovčani so nam ga sunili,« ponoči, Bog ve, kdaj in kako, so se priplazili in nam ukradli naše vse.

Sedem dni in sedem noči so žalovali v Butalah za svojim zvonom, osmi dan zjutraj pa so sklenili, da ga dobijo od

Zabitovčanov nazaj tako ali tako.

In zopet so brusili pipe in stikali po grmovju za gorjačami. Kako so se pa pogledali in zmenili z njimi, pa res ne vem, res, da ne!

Majda gre za botro

To mudi se danes naši Majdi.

»Kam,« jo vpraša mamica in očka.

»Kaj ne veste? Tja do Male pač Nedelje kuža Sultan danes me popelje.

K babici, k Marinki in še k teti moram iti, ej, za botro so me povabili — h krstu moram nesti — včera so, zares, poslali pome.

Micki moram biti botra, oh, to punčka je kot živa, kadar spančka, nič ne joka kot Marinka naša — le pri jedi čudno se obnaša.

Hm, ko bila bi jaz Micka; niti enkrat ni se treba ji umiti, in zvečer Marinka je ne vpraša: je umila zobke Micka naša?»

In že zopet Majda gre na delo, punčke svoje na voziček spravi, in že dirja po dvorišču s kužo, dokler mrak jo z dalje ne pozdravi.

Mladinske pesmi

V oceno smo prejeli Mladinske pesmi, ki jih je spesnil in uglasbil *Josip Mihelič-Colar*. Zvezek vsebuje 9 dvo in troglasnih skladb. Navajamo naslove posameznih pesnitev in skladb: Pastirček, Zima, Mladi pevci, Delavec in ptica, Deček in muren, Sankači, Pomlad, Jutro in Ob mlinu potoček šumi.

Mnogi mladi Jutrovčki že obvladajo kak instrument violino, klavir, tamburico, harmoniko in ali kaj drugega. V zvezku najnovejših slovenskih skladb bodo našli precej vedrega in prijetnega razvedrila. Skladbe so enostavne in jih bodo navežbali lahko tudi najmlajši prijatelji glasbe.

Iz zvezka si bodo lahko pomagali tudi v mnogih šolah in društvih za razne šolske in društvene akademije.

Petje je najlepša odlika Slovencev in Jugoslovanov. Pregovor pravi: »Kdor poje, zlo ne misli«. Zato naj bi prepevali pri nas vsepovsod. Petje nas razveseljuje in vedri. Nobenega izleta, sestanka in prireditve bi ne smelo biti brez petja in glasbe.

Zaradi preprostega besedila in lahke melodije se bodo posamezne pesmi iz Miheličeve pesmarice Mladinske pesmi naučili za nastop že tudi najmlajši pevci in pevke.

Pesmarico dobite v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani (Šelenburgova ulica). Stane samo 10.— din in Vam jo toplo priporočamo.

Jutrovčki pišejo

Naša nova vodilna povest. Danes začnemo objavljati novo vodilno povest »Na farmi«. Namenjena je posebno tistim dečkom, ki tako radi sanjarijo o divjem Zpadu, o bogatih farmah, veselih in srečnih kavbojih. Naša nova vodilna povest vam pokaže resnično življenje kavbojev, ki je težko, polno truda in odgovornosti in niti malo ne podobno vašim lepim sanjam. Opozorite svoje prijatelje in tovariše na našo novo vodilno povest in nam sporočite, kako vam ugaja.

Spretnost in potrpežljivost. Januarja meseca je Micika Petek, uč. IV. razr. ljudske šole v Rogatcu pisala stricu Maticu med drugimi novicami tudi tole: »V malo šivankino uho sem vtaknila 16 nitk sukanca št. 50 in to v osmih minutah. Obenem je priložila tudi isto šivanko. Med tem smo prejeli od raznih Jutrovčku več takih šivank. Pi-

sma najbolj spretnih objavimo na tem mestu in s tem zaključimo tekmovanje.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglasim v Tvojem listu. Doma mi je sestra povedala, da je poslala šivanko, v katero je vtaknila 16 nitk sukanca št. 50. Tudi jaz sem poizkusila svojo

srečo in sem vtaknila v navadno šivanko 19 nitk sukanca št. 30 v osmih minutah. Šivanko Ti v pismu pošljem. Vidiš, stric Matic, tudi mi moški nekaj zmoremo! Upam, da se pri nagradi tudi name spomniš in Te lepo pozdravljam

*Petek Ivo, uč. višje nar. šole
v Rogatcu.*

Dragi stric Matic! V prilogi Ti pošljem zanimivo šivanko. V šestih minutah sem vtaknila v šivankino uho 26 nitk sukanca št. 70. Ali nisem spretna? Lepo Te pozdravlja

*Korun Valerija, uč. III. razr. v Trnavi
42 p. Gomiljsko*

Dragi stric Matic! Naznanjam Ti novico, da sem potolkla rekord Petkove Micke iz Rogatca. Pošljem Ti dokaz. V šivankino uho sem vtaknila 22 nitk sukanca št. 40 v 8 in pol minutah. Ker pa se morajo rekordi razglasiti, Te prosim, da objaviš to novico v »Mladem Jutru«, ki ga vsako nedeljo težko pričakujem. Lepo Te pozdravlja

*Kralj Minka, uč. V. razr. na Koroški
Beli — Slov. Javornik 204*

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam in Te najlepše pozdravljam. V prejšnjem »Mladem Jutru« sem brala, da je neka čitateljica vtaknila v šivankino uho 16 nitk sukanca. Prilozim Ti šivanko, v katero sem vtaknila 18 nitk sukanca št. 36. Lepo Te pozdravlja

*Silvica Križaj, uč. v Podgorcih pošta
Velika Nedelja*

Dragi moj striček. Srčno se Ti zahvaljujem za Tvoje ljubo pisemce v »Mladem Jutru«. Veš, pa Tvoja želja se ni izpolnila. Tako so se oglasili križi in težave. Hudo me je bolel zobek: en križ ge-dur. Potem so nam v šoli cepili koze: drugi križ — de dur. Zdaj se je pa zopet vse polehlo in Te veselo pozdravljam brez vsakega križa v ce duru. Tvoja prijateljica

*Milena Ermenc, uč. III. r. osnovne šole
V Borovnici*

Dragi stric Matic! Borba za vsakdanji kruh je iz dneva v dan težavnejša. Treba je torej resnega dela. Še predno razsvetli solnce. Mirensko dolino me zbudi trkanje na vrata. Vstati bo treba in iti v šolo. Poslovim se in veselo hitim na vlak z željo, da bi vsak tak

dan preživel lepo in da bi v njem marsikaj novega in koristnega sprejel za življenje. Na vlaku nisem sam. Tako življenje živi poleg menč še mnogo tovarišic in tovarišev. Kot mlada vesela družba se razvrstimo po klopeh. V začetku malo pokramljamo, časih tudi zapojemo in se od srca nasmejemo. A to ne traja dolgo. Knjige iz šolskih torbic nas prosijo, naj se jih vendar usmilimo in sprejmemo od njih koristi, ki nam jih nudijo. Marsikdo od mladih študentov se odzove temu klicu, vzame knjigo in se vanjo zamakne in srka od nje učenost. Drugi zopet ostane nem in se ne zmeni za opomine, ki jih prejema od ostalih. Sam pri sebi si mislim. Študiranja je dovolj. Odložim knjigo in stopim k oknu, kjer se mi nudi lep razgled v naravo. Zlasti spomlad ne zamudim te prilike. Ko tako gledam, se mi nehote stavi vprašanje: »Odkod vse to?« Premišljuje, a do prave rešitve ne pridem.

Že nas pripelje vlak v Novo mesto. Pred nami se vije ob reki Krki široka cesta, po kateri moramo narediti precej korakov, da nas privede do šole. Opisal sem Ti svojo pot v šolo in pa upam, da jo bom lahko bral v »Mladem Jutru« Te pozdravlja

*Bulc Marko, dijak drž. real. gimn. v
Novem mestu.*

Ljubi stric Matic! Mesec maj je tul! V tem mesecu praznuje moja mama svoj najlepši praznik. Kakor lučka sveti nam otrokom v življenju. Dela za nas od zore do poznega večera. Vse svoje trpljenje daruje nam, da bi zrasi v zavedne državljane, ki bi ljubili svojo domovino. Kadar smo bolni, nas skrbno neguje in bedi za nas cele noči. Skrbi jo, da ne bi hodili raztrgani. Ko smo ozdraveli, se pokaže na njenem licu zopet smehljaj. Žarek sonca posije v njeno dušo.

Zalostni so tisti otroci, katerih mati spi že v grobu. Oni vedo kaj so izgubili, toda tolaži jih to, da živi v nebesih najboljša mati. Ptički s svojim petjem pozdravljajo mamice, ki za nas trpijo noč in dan.

Ko bi izgubila mamico, bi izgubila najdražje, kar imam na tem svetu.

Lepo te pozdravlja

Zor Marija

*III. razr. m. šole pri Urš. v
Ljubljani.*

Kadar zvoní poldne v Jugoslaviji

je tudi v Albaniji, Danski, Libiji, Nemčiji, Norveški, Švedski, Švici, Italiji in na Madžarskem ura 12.00;

v Bolgariji, Grčiji, Finski, Egiptu, Poljski, Rusiji, Palestini, Turčiji, Siriji, Transvaalu 13.00;

v Eritreji, Perziji, Somaliji 14.00;

v angleških Indijah 16.30;

v Singapooru, Siamu 18.00;

v zapadni Avstraliji, Hong-Kongu, Sanghaju 19.00;

na Japonskem in na Koreji 20.00;

v Tasmaniji in Viktoriji 21.00;

v San Franciscu in Kanadi 3.00;

v Mehiki 4.00;

v Indianapolisu, Chicagu, Detroitu 5.00;

na Kubi 5.30;

v Newyorku, Filadelfiji, na Floridi, v Peruju in kolumbiji 6.00;

v Boliviji 6.30;

v Argentini in na Portoriku 7.00;

v Urugvaju in Venezueli 7.30;

v Braziliji 8.00!

na Azorih 9.00;

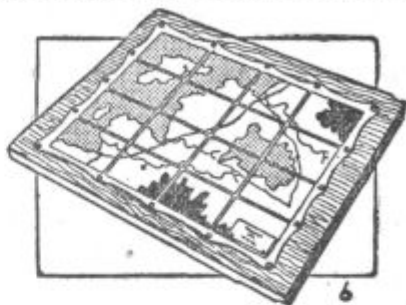
v Angliji, Belgiji, Franciji, na Portugalskem in Španskem 11.00;
na Holandskem 11.20.

Nalepljanje zemljevidnih kart

Zgibljeve zemljevidne karte, ki jih rabite poleti na svojih kolesarskih ali peš izletih, vzdrže dalje časa, če so nape na platno. Napenjanje ni nikaka umetnost. Zemljevidno karto razrežete z ostrim nožem in s pomočjo dobrega ravnila v ustrezajoče kvadrate. Na gladko desko pribijete primeren kos knjigoveškega platna in sicer tako, da ne nastanejo nikjer nikake gube, na platno pa nalepite posamezne kvadrate z dekstrinom, odnosno klejem, skuhanim iz škroba. Kvadrati se ne smejo docela stikati. Med njimi mora biti vsaj kak milimeter razstoja, ker bi drugače karte ne mogli pravilno zga-

nit. Platno z nalepljeno karto ostane na deski, dokler se klej popolnoma ne strdi in posuši. Nato prirežite robove na 2 cm širine, jih zapognete in prišijete. Če v šivanju niste preveč izurjeni, naprosite svojo mater ali svojo se-

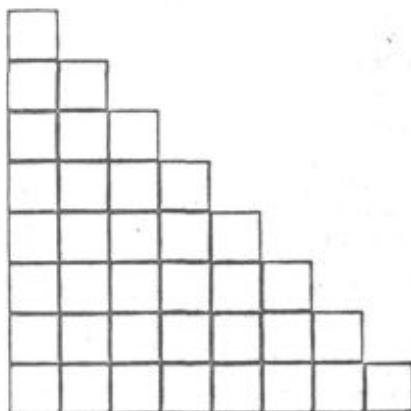
stro, da vam napravi to uslugo. Najbolje in najlepše bi bilo seveda, da izvršite to na šivalnem stroju.

Rešitev križanke

Vodoravno: 2. kit, 4. Kocel, 6. daritev, 7. labod, 8. nav, 9. Nanos.

Navpično: 1. Ciciban, 2. Korana, 3. Tetovo, 4. kal, 5. led.

Kvadrati

vzklik začudenja;
vzklik neugodja, nestrpnosti, prigo-
varjanja;

afriški ptič;

domača žival;

moško krstno ime;

kmečko delo;

vejevje;

trgovčič.

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede, v nespremenjenem ali spremenjenem vrstnem redu, in črka več.